

VERBODEN TOEGANG

De Paddenstoelen Werkgroep Drenthe heeft de ambitie om de provincie gebiedsdekkend te inventariseren. Daardoor kom je als karteerder soms in gebieden terecht waar je eigenlijk helemaal niet wilt wezen. Zo ligt tussen Wijster en Mantinge, niet ver van mijn huis, een onbeduidend bosje temidden van weilanden en akkers. Uit de verte lijkt het een gemengde opstand met sparren en eiken. Maar er voert vanaf gebaande wegen geen enkel pad het bos in en aan het begin van mogelijke sluiproutes staan hoge palen met de bekende blauwe bordjes “Verboden Toegang”. Rondom het geheimzinnige bosje liggen op strategische punten boerderijen met stoere, zeer waakse honden. In de dertig jaar dat ik in Drenthe woon, heb ik er daarom nooit een voet gezet.

Maar ooit moest het er van komen, want het verboden terrein vormt het enige bosgebied in twee aaneensluitende kilometerhokken die verder intensief gebruikte landbouwgrond omvatten. De potentiële paddenstoelen in het bosje kunnen voor onze atlas dus niet gemist worden. Op een druilerige dag in november besloot ik het er op te wagen. In de luwte van een eikenwal sloop ik het bos in. Niemand te zien. Alleen het koppel reeën dat ik opjoeg, en nu over de akker wegvluchtte, zou me kunnen verraden.

Ik voelde me wel een indringer. Terwijl ik in ‘normale’ bossen ontspannen pleeg rond te slenteren, liep ik hier met gespitste oren én gespitste voeten om zo min mogelijk gekraak van brekende takken te veroorzaken. Onder zulke omstandigheden lijkt zelfs een zucht op luid geraas. De mycoflora viel er deerlijk tegen. Ik vond voornamelijk wat triviale houtpaddenstoelen. Het aantal mycorrhizavormers was op de vingers van één hand te tellen. Het omringende boerenland heeft er zijn sporen nagelaten in de vorm van diepe, droge sloten en een massa bramen die wel van verarming houden.

Ik had het bosje bijna doorkruist toen ik vlak voor me een man zag staan, geheel in het groen gehuld. Oeps! De jachtopziener! Hij stond weliswaar voorovergebogen in de andere richting, doch stilletjes wegsluipen leek me geen optie meer. Ik besloot dus naar hem toe te lopen om uit te leggen dat ik als onschuldige paddenstoelenliefhebber geen kwaad in de zin had, in de hoop dat hij dat ook niet had. Op mijn opgewekte “Goede middag!” kwam geen respons. Ik begon me vast te verontschuldigen, maar pas toen ik vlakbij de verstilde figuur gekomen was, reageerde deze. Hij sprong kaarsrecht overeind en staarde me aan met grote ogen vol schrik en verbazing. Nu pas zag ik dat de man een koptelefoon op had. In zijn ene hand hield hij een metaaldetector en in de andere een metalen staaf waarmee hij in de grond peurde. Hij bleek een collega-indringer in het bosje die, evenals ik, daar clandestien zijn hobby beoefende en enige vrees voor jachtopzieners koesterde. Na een korte uitwisseling van ervaringen gingen we ieder ons weegs.

Thuis gekomen maakte ik de balans op. Vijf teken op mijn benen dankzij de vele reeën in dit rustgebied. Verder in elk kilometerhok ruim 30 soorten paddenstoelen. Niets bijzonders, maar wel boven het streefgetal van 25. Dus naar dit verboden, verdroogde, verbraamde en verteepte oord hoef ik gelukkig nooit meer toe.

door Eef Arnolds